Ești vederea căreia ochiul îi surâde

On Noiembrie 20, 2022

Extinde-ți permanent limitele realității, modelându-ți gândurile și sentimentele sub forma unor lucruri frumoase și trebuincioase cu care să-ți încarci sufletul.

Scaunul meu de la birou este liber să mă judece, ca un judecător neîndurător, pentru toate escapadele mele în vacanță când s-a simțit părăsit, inutil, însingurat, și asta, pentru a nu distorsiona realitatea unei mai profunde interdependențe între ceea ce se așteptase să vadă și ceea ce nu se putea vedea. El mi-a ținut ferm evidența orelor de muncă, ceea ce i-a dat mereu posibilitatea de a stabili flexibilizarea programului meu de lucru, și fiind o reacție subiectivă la un anumit eveniment caracterizat prin modificări la nivel emoțional, evident că și-a pus toată nădejdea în jurul prezenței mele neîntrerupte, binefăcătoare, confortabile. Mai mult decât atât, și-a găsit ca sprijin primar însăși ideea de a fi centrul universului din singurătatea biroului meu de acasă.

Cum aș putea să-l revăd, moment prielnic pentru a începe lucrul la birou, fără să mă simt vinovat de scurta despărțire amiabilă, dar grea? Oare aș putea să mă reîntorc la el fără să-i aduc un prinos de admirație? Să mă prefac oare că sunt bolnav și doar datorită acestui fapt să mă disculp pentru faptul că l-am abandonat o vreme? Da, îmi simt sufletul străin de ceea ce a trăit el însuși, fiecare spațiu din memoria sa fiind acaparat de microinstrucțiunile unei stări de fapt dezolante, până în momentul revenirii mele în birou, dincolo de marginea unui timp care se întoarce în trecut prin așa numitele „curbe temporale închise".

Căci scaunului acesta, atât de bun cunoscător al lumii mele reale, căruia timpul i-a măsurat răbdarea printr-un *Aductoriosus Stumbys* (actul de control al evadării din real), scaunul acesta căruia eu i-am neglijat nevoile, preferințele, așteptările, neacordându-i suficient timp de a-și onora obligațiile pe termen lung, lui și numai lui, i-am fost de atâtea ori recunoscător pentru construirea și menținerea dialogurilor pe care le-am purtat cu mine însumi.

E adevărat. Nu i-am înțeles toate excesele de mândrie, expresia faptului că nu-și dorește decât să fie ascultat, luat în evidență mai ales atunci când totul pare greu. De asemenea, nu i-am înțeles nici genul acela de aroganță în spatele căreia se ascunde o anumită nesiguranță de sine, pe lângă alte cauze. Cu toate acestea l-am privit cu acea tandrețe specific părintească, așa cum își privește un pictor tablourile: cu admirație și surprindere.

Leadership: Poți să amplifici o emoție coexistentă în realitatea pe care o creezi, încât să închizi "vizibilul" în centrul unei imagini staționare ce poate fi percepută doar prin ochiul inimii?

Dragul meu, scaun de birou. Oricât de mult ai încerca să te hrănești cu iluzia unei aprecieri venite din exterior, punându-mă în prim planul afecțiunii tale, vei înțelege la un moment dat că nici toată recunoștința lumii și toate laudele aduse zilnic de către cei din jurul tău, nu vor putea vreodată concura cu satisfacția și împlinirea simțită în străfundul sufletului, în momentul ridicării de jos a unui suflet căzut sub povara greutăților vieții.

Am citit asta demult, și fiindcă dau dreptate autorului, îți mărturisesc liber că dacă ai încerca să mă introduci în câmpul emoțiilor tale, printr-o creștere considerabilă a vreunei afecțiuni cu evoluție trenantă, și chiar dacă ai avea puterea să te preschimbi într-un palat măreț, devenind mai mult formă a timpului decât a spațiului, atunci ochii mei și-ar păstra aceeași vedere pentru o entitate cu simplă existență fizică cum ești tu.

Ferice de cine nu suspină după ce n-are, și se veselește cu ce are !

Şi nu-i așa că toți oamenii, cu mic, cu mare, își trăiesc mare parte din zi așezați într-un scaun de care, cu niciun chip, nu se atașează niciodată? Cum este să stai așezat pe un scaun, să-i fii alături fizic, să-i absorbi energia de masă și s-o stochezi în propria versiune de relaxare, și cu toate astea să nu-l vezi, să nu-i simți durerea pe care el o suportă pentru ca tu să te simți confortabil, să nu-i asculți glasul când suspină după un gând bun, după un dor nestins, continuând cu afecțiunea lui melancolică față de trecut.

Nu seamănă asta oare cu tragedia unui personaj din opera lui John Fowles?

"Atunci mi-am dat seama că moare, am știut-o toată noaptea, aș fi putut-o spune oricui. Am stat acolo lângă ea ascultând-o respirând și bolborosind (nu părea să doarmă ca lumea niciodată), gândindu-mă la întorsătura pe care o luaseră lucrurile în scurtul timp cât am lipsit de acasă. Gândindu-mă la viața mea nenorocită și nu la viața ei, cu mult mai nefericită. Oricine m-ar fi văzut atunci n-ar fi avut nici cea mai mică îndoială. Eram sincer și cu adevărat disperat, deși n-am niciun martor. Nu puteam să fac nimic. Doream atât de mult să trăiască și nu puteam risca să mă duc după ajutor, eram la pământ, oricine și-ar fi dat seama de asta. Pentru mine nu putea exista decât ea, pentru tot restul vieții. Eram sigur de asta.

Mai era și celălalt aspect: era singura care știa că o iubeam. Ea singură știa cine sunt cu adevărat. E foarte puțin probabil ca altcineva să mă înțeleagă vreodată..."

Leadership: Ţi-ai găsit un refugiu salvator în fața pericolului de a te pierde în propria-ți imagine atunci când te-ai decis să te alături unei experiențe de transformare indusă de o stare emoțională?

Puține lucruri au capacitatea de a mă emoționa până în străfundul ființei, dând totodată aripi ideilor și răspândind semințele cunoașterii mele, fără a mă agăța neapărat de un rezultat fulminant. Dar scaunul acesta de birou, resortul străduinței mele de a fi cât mai relaxat, indicele de referință al unui scriitor excepțional, punând frâu orgoliului nemăsurat al satisfacției de a-mi cultiva egocentrismul, a reușit cumva să formeze acea doză de senzațional care practic copleșește modul în care sunt transferate informațiile către privitor.

În prezența scaunului mă simt confortabil, este atât convenabil cât și adecvat pentru viața normală, fiindcă reușește să se ridice deasupra altor lucruri prin intermediul unei imagini vizuale *Odyresturhis Serpthorash* care sugerează o anumită asociere sau un punct de similitudine între atitudine și manifestarea ei externă, dar mai ales printr-o doză de umanitate oferită fără zgârcenie.

Dragul meu, scaun de birou. Oamenii vor aprecia mai bine lucrurile din jur atunci când vor înțelege că tu însuți, etalon al cuvintelor spuse din suflet, nu ești doar o entitate cu simplă existență fizică, că nu ești doar o energie neschimbată între sistem și mediul exterior, o formă fără fond condiționată de existența trecătoare. Tu ești mult mai mult decât atât. Ești simbolul unui concept de tipul "Not Null".

Adesea, tu ești singurul meu partener de dialog, ești vederea căreia ochiul îi surâde, ești parte a ideii de egalitate între ceea ce se poate numi modernism și ceea ce se poate numi artă modernă. Ești un refugiu salvator în fața pericolului de a mă pierde în propria-mi imagine atunci când m-am decis să mă alătur unei experiențe de transformare indusă de o stare emoțională sau de o atitudine subiectivă. Şi, chiar mai uimitor, tu aduci în scenă personaje cu o psihologie plină de complicații, contradicții și inconsecvențe, în adâncurile cărora ochiul scriitorului pătrunde și notează, iar cititorul este îndemna să ia aminte.

Leadershipul este predispus să împlinească miracolul transformării, slujindu-se de lucruri pentru a scoate în evidență imaginea unui om care este conștient de valoarea sau potențialul său intelectual, dar care în același timp prezintă o nemulțumire: de a nu se putea înstrăina de punctul de vedere al vederii sale.

Ești vederea căreia ochiul îi surâde numai dacă reprezinți în planul afectivității tale un lucru cu mari valențe de simbol, un lucru foarte util în controlul gândurilor și în redarea emoțiilor fără de care nu poți concepe un sentiment profund și complex.

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-vederea-careia-ochiul-ii-surade.html